

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΣΥΝΤΑΓΗ ΔΙΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ

ΓΥΝΑΙΚΑΙΚΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΑΜΟΙ

ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

ΕΚΔΡΟΜΗ

ΕΝ ΝΑΧΡ-ΕΛ-ΚΕΛΗ ΚΑΙ Ο ΕΜΙΡΗΣ

ΤΟΥ ΑΠΛΑΝΟΥ ΒΕΣΣΗΡ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ

Η ΧΑΝΟΥΜΙΣΑ

ΧΡΥΣΟΥ ΨΗΓΜΑΤΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(Συνέχεια)

Ὁ Ἐκτωρ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔκλινεν ἐπικειλημένως τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε βραδέως :

— Τὴν ἀγαπῶ μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου. Ἡξεύρω καλῶς, ὅτι εἶμαι ἔνοχος ἐνώπιόν της, καὶ ὅτι τὴν κατέστησα δυστυχῆ. Σφάλμα ἰδικόν μου εἶνε, ἐὰν ἔκλαυσε τοσοῦτον, ἐὰν ὑπέστη τοσαῦτα· τὸ ἀναγνώριζω, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ; τὴν ἀγαπῶ μεθ' ὅλα ταῦτα, καίτοι εἶμαι ἀναξίος ἐνδὸς καὶν βλέμματός της τὴν ἀγαπῶ πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον τὴν ἠγάπων ὅτε ἦτο εἰς τὸ Λαμότ-Φεϊλδ, . . Δὲν τὴν ἐγνώριζον τότε... δὲν ἦτο παρὰ μία ὥραία ξένη ἐν τῷ βίῳ μου, καὶ εἶχον ἀπκυδῆται· διετέλει πολὺ μακρὰν τῆς καρδίας μου· εἶχον βαρυνθῆ ἐξ αὐτῆς αἱ αἰσθήσεις μου... Σήμερον, ὅλη μου ἡ ὑπαρξίς θεμελιούται εἰς μόνην τὴν ἰδίαν, ὅτι θὰ ἡδυνάτῃ ποτε νὰ μὲ ἀτενίσῃ μὲ ἔμμη οὐχὶ ἐξωργισμένον.

καὶ παρατηρήσατέ με, κύριε Τρέγκ, τὰ δακρυὰ ἔρχονται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ μόνῃ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ σφίγῃ τὴν γλυκεῖαν χεῖρα της, ἐν ἣ θὰ ἐμάντευον τὴν συγγνώμην.

— Νὰ παλιν, ἄλλη δουλειά, ἐπιθύρῃσεν ὁ Τρέγκ. Κατετρέψατε τὸν βίον σας. Ὁ ἔριος δὲν εἶνε βιβλίον, τὸ ὅποιον νὰ δύναιται τις ν' ἀφήνῃ καὶ παλιν ν' ἀναλαβῇ, ἐξακολουθῶν τὴν ἀναγνώσιν ἀπὸ τῆς σελίδος εἰς τὴν ὅποιαν τὴν εἶχεν ἀφήσει. Εἶνε βιβλίον, οὗτινος ἡ ἀναγνώσις ἀπαιτεῖ ἴσως ὀλόκληρον ζωὴν. Τὸ ἐκλείσατε ἀπὸ τῶν πρώτων σελίδων, τέσσην τὸ χειρότερον δι' ὑμᾶς. Δὲν θὰ ἀνοιχθῇ καὶ παλιν.

— Ὅρκισθήτε μοι ὅτι ἀγαπᾶ τὸν Τουρζή, καὶ ἐγκαταλείπω διὰ παντός τὴν χώραν. Δὲν θὰ ἀκούσῃτε πλέον νὰ γίνῃται λόγος περὶ ἐμοῦ. Δὲν θὰ ἐκάνῃτε πλέον τὸ τέκνον μου.

— Τὸν ἀγαπᾶ, κύριε δὲ Μοντβριάν, δὲν σὰς τὸ ἐδήλωσε ; Πρέπει νὰ λαβῇτε τὴν ἀπόφασίν σας. Ἐστὲ ἀνὴρ !... Νυμφευσμένη καὶ εὐτυχῆς, θέλει λησμονήσῃ τὸ παρελθόν, καὶ ἡ συγγνώμη ἔρχεται ταχύτατα μετὰ τὴν εὐτυχίαν... Ἄ ! πόσον ὥραίαν ἤθελε καταστήσῃ τὴν ζωὴν σας, ἡ ἀτυχῆς παιδίσκη !... Μένον περὶ ὅς μὴν ἐσκέπτετο... Ἐγὼ, ὅστις τὴν λατρεύω, ἐξήλευον... Ἄλλ' ἐκολύμβω ἐντὸς χαρᾶς κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας, καὶ ἐγὼ ἐπραττον τὸ αὐτό... Ἄς μὴν ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτων. Τὴν ἀγαπάτε, ὅποια τιμωρία ! Εἶνε φρικτόν... Σὰς λυποῦμαι, διότι εἶνε χαμένη πλέον διὰ σὰς... Ἐστὲ ἀνὴρ, σὰς λέγω. Ἐκείνη ὑπέφερε τόσον, τέσσαρα ἔτη τώρα σήμερον, θυσιασθῆτε χάριν αὐτῆς... τοῦτο εἶνε δίκαιον...

— Χαμένη ; Εἶπετε χαμένη ;

— Μάλιστα... Θὰ ἐχρειάζετε κάποιον θάρρος νὰ ἐλθῇ καὶ νὰ εἴπῃ εἰς ὑμᾶς, τὸν ἐραστὴν τῆς κυρίας δὲ Σταντεραίν : « Ἐλθέ, ἀναλαβε τὴν παρ' ἐμοὶ θέσιν σου. Ἴδου ἡ καρδία μου ! »... τοῦτο θὰ ἦτο ἔξοχον... Δὲν πρέπει νὰ ζητῇ τις πολλὰ ἔξοχα πράγματα παρὰ τῶν γυναικῶν... Καὶ ἡ Γενεβιέθ ἔχει ὅλας τὰς καλοσύνας, ὅλα τὰ προτερήματα, ὅλον τὸν γυναικῆον οἶκτον... ἀλλ' αἱ ἀπογοητεύσεις τὴν κατέστησαν πικράν. Ἐπειτα, τίς ποτὲ ἡδυνήθη νὰ ἐγείρῃ καὶ παλιν ἐν τῷ ἔρωτι τὴν κατερειπωθεῖσαν ἐμπιστοσύνην ; Τετέλεσται λοιπόν... βαδίσατε ἕκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ... Δὲν λέγω ὅτι θὰ ὑπαρξῇ εὐτυχία διὰ τὸν ἕνα ὅπως καὶ διὰ τὸν ἄλλον, ἀλλὰ τὰ νέα καθήκοντα γεννῶσι νέας μερίμνας, καὶ ὁ βίος

διέρχεται... Ὁμίλου περὶ θυσίων πρὸ μικροῦ, κύριε Μοντέρικ... Ζητῶ μίαν ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀφοσιώσεως, ἐκ τῆς ὑμετέρας μεταμελείας...

— Ὅποῖον ; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ, συγκεκλινημένος ἐκ τῶν ἡρώτων καὶ σοδρῶν λόγων τοῦ ἀγαθοῦ προσβύτου.

— Χарин τῆς ἡσυχίας τῆς Γενεβιέδης, ἥδη εἰς ἄκρον τεταραγμένης, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ μαθῇ ὅτι τὴν ἀγαπᾷ. Ἐπίσης δὲν θέλω νὰ μαθῇ ὅτι εἶσθε πλούσιος, διότι τότε θὰ ἐμάντευε διὰ τὴν ἀνεξήγησάν. Ὁ ἄναχωρήσῃτε ἐκ τοῦ ὑελουργεῖου ὅσον ταχίον, διότι εἶνε περιττὸν νὰ ὑποφέρετε τὰ βασανὰ τῆς κηλοτυπίας καὶ τοῦ ἀπελισμοῦ, ἅτινα σᾶς ἀναμένουν, ὅταν μαθῇτε τὸ διαζύγιον καὶ τὸν γαμον τῆς Γενεβιέδης.

— Ὡς σᾶς ὑπακούσω. Παρχωρήσατέ μοι μόνον ἡμερῶν τινῶν προθεσίαν.

— Διὰ νὰ καμετε τί ;

— Ὅχι διὰ νὰ σκεφθῶ, ἀλλὰ διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ἡ Γενεβιέδη...

Δὲν ἐτόλμα νὰ τελειώσῃ τὴν φρασίν του.

Ὁ μπαρμπά Τρέγκ τὴν συνεπλήρωσε.

— Εἶνε ἀνωφελές, εἶπε... Ὡς ἀποκτήσῃτε τὴν βεβαιότητα, ὅτι δὲν διετήρησε πρὸς ὑμᾶς κανὲν αἰσθημα, ἐκτὸς τοῦ τρόμου... οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δι' ὑμᾶς στοργήν... Ἐπὶ τέλους ὅμως, ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἔστω... Ἐχετε ἀναγκὴν νὰ ὑποφέρετε ἀκόμη ὀλίγον ἴσως... Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς εἶπω... Δύνασθε νὰ ἐπιστρέψῃτε εἰς τὸ ὑελουργεῖον...

Ἡμέρη τινὲς παρήλθον. Ὁ Τουρζῆς εἶχεν ἐπαναλαβεῖ ἐν Κλερμαρέ τὰς ἐν Λαμὸτ-Φεϋλὺ συνηθείας αὐτοῦ. Ἡρκετο πολλὰκις τῆς ἐβδομάδος, πότε τὴν πρωίαν, πότε μετὰ μεσημβρίαν, καθ' ὅσον τῷ ἐπέτρεπον τοῦτο αἱ ἀσχολίαι τῆς θέσεως αὐτοῦ.

Ἡ Γενεβιέδη τὸν ὑπεδέχετο μὲ μεϊδιάμα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Μίαν πρωίαν τὴν εἶχεν εὑρεῖ ἐν τῇ αἰφύσῃ, διδασκουσαν τὸν Ἑρρίκον, ἀναγκαζουσαν αὐτὸν νὰ ἀναγνώσῃ καὶ νὰ γραφῇ. Δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν διακόψῃ. Μόνον ἐνίστε, ἡ Γενεβιέδη ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν νέον, τῷ ἐποίει νεῦμα φιλικόν, ὡς ἂν τῷ ἔλεγε νὰ λαβῇ ὀλίγην ὑπομονήν, καὶ ἐπανήρχιζε παλιν τὸ ἔργον της. Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἦσαν τέσον γλυκεῖς, ὥστε ὁ Τουρζῆς ἐξελαμβανε τὸ βλέμμα της ὡς θωπεῖαν. Ὅταν τὸ μαθημα ἐτελείωσεν ἡ Γενεβιέδη ἀπέπεμψε τὸν Ἑρρίκον.

Ὁ Τουρζῆς πλησιεστικῶς ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς.

— Σὰς ἀγαπῶ, Γενεβιέδη... Μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε δλόκληρος αἰὼν ἄφ' ὅτου δὲν σοὶ τὸ εἶπον. Ἐκαστὴ ὥρα παρερχομένη, αὐξάνει τὸν ἔρωτά μου, καθότι δὲν παρέρχεται ἡμέρα, καθ' ἣν νὰ μὴ ἀνακαλύπτω νέας καλλοσύνας ἐν τῇ ψυχῇ ὑμῶν. Σὰς ἀγαπῶ.

Ἐλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ ἐπέθηκε εὐλήματα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων της. Ἐκείνη τὸν ἀφῆκε νὰ πρατ-

τῇ ὅπως θέλῃ, μειδιῶσα ἀορίστως, πλανωμένη εἰς συλλογισμοὺς καὶ συγχρόνως ὀλίγον τεθλιμμένη.

— Γενεβιέδη, τῇ εἶπε, πρὸς τί νὰ βραδύνωμεν ἐπὶ πλέον τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν ; ... Ἦλθον νὰ σᾶς ἐρωτήσω σήμερον, ἂν ἐξακολουθεῖτε νὰ δισταζέσθε παντοτε... Αἱ σκέψεις σας ἐξακολουθοῦσιν ἀκόμη νὰ εἶνε τεταραγμέναι, ὡς ὕδωρ ἐπὶ πολὺ ἀνακινήθην ; Ἡ τὸ ὕδωρ ἀπεκατέστη παλιν διαυγές, καὶ ἤρχισατε νὰ διακρίνητε ὅ,τι ἐγκρύπτει εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ;

Τῇ ἐπανελαμβανε κατ' ἐπαναλήψιν αὐτὰς τὰς ἰδίας λέξεις ; ἐκείνη ἔκυψε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶμαι ἥττον καλὰ τῶρα, τῷ εἶπε, ἔχουσα ὑμᾶς πλησίον μου. Διὰ τί νὰ ἀλλάξωμεν τὴν θέσιν μας ; ... Δὲν εἶσθε εὐτυχὴς καὶ ὑμεῖς, βλέπων με ; ... Φοβοῦμαι τὸ διαζύγιον, διότι τοῦτο ἤλεσε μὲ ὑπενθυμίσει ὅλας τὰς κεκοιμημένας ἀναμνήσεις. Φοβοῦμαι τὴν λίαν ἐνεργὸν εὐτυχίαν, ἥμην τέσον καλὰ ἐν τῷ ὕπνῳ τούτῳ τῆς ζωῆς.

— Γενεβιέδη, παρατηρήσατέ με.

Ἦψωσε δειλῶς τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὸν Τουρζῆ, ἀλλ' ἀμέσως παλιν τοὺς κατεβίβασε. Μία ὑπένοια εἶχε διέλθῃ ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ Τουρζῆ.

— Δὲν εἶσθε πλέον ἢ αὕτη... τί ἔτρεξε ;

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἡ Γενεβιέδη, τίποτε ἐκτὸς τῶν γεγονότων τοῦ καθημερινοῦ βίου. Μὴ δὲν εἶσθε ὁ ἐμπιστός μου, καὶ δὲν θὰ εἶσθε ὁ πρῶτος, ὅστις θὰ πηλοροφηθῇτε πᾶν ὅ,τι ἐπηλθεν !

Καὶ τὸ ἐρύθημα ἀνῆλθε μέχρι τοῦ μετώπου της, διότι ἐψεύδετο.

Ἐψεύσθη ! Πρὸς τίνα σκοπὸν ; Δὲν τὸ εἶχε σκεφθῇ ἴσως ἐν τῇ ἄκρῃ ἀβρότητι τῆς καρδίας αὐτῆς, ἐθεώρει ὡς σφαλμα ἀπέναντι τοῦ Τουρζῆ τὸ ὅτι ἐπανεῖδε τὸν σύζυγον αὐτῆς... Ἐκ τούτου τὸ ἐρύθημα της.

Ὁ Τουρζῆς ἔμεινεν ὑποπτος. Ἡ ἐξησικημένη ἀγχίνοια τοῦ δικαστικοῦ, συνηθισμένου νὰ διακινῶσκη φυσιογνωμίας, εἶχε καταστῇ ἐτι μᾶλλον εὐαίσθητος ἕνεκα τοῦ ἔρωτος.

— Δὲν μοι ἀποκρύπτετε τίποτε !

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ Γενεβιέδη κατέστη ὡχρά. Ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα ; δὲν ἐτόλμησεν ὅμως. Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ προδῶσῃ τὸ μυστικὸν τοῦ ἄλλου ; Ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε τὴν παράκλησιν τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ὑπέφερε δι' αὐτήν : « Ἔσο ἐπιεικής ! » Ὁ πατὴρ της τῇ εἶχεν ἀναγγεῖλαι, ὅτι ὁ Μοντέρικ θὰ ἀνεχώρει. Ὡς ἐπερίμενε τὴν ἀναχώρησίν του. Ἰδοὺ διὰ τί μειδιῶσα καὶ ὀλίγον στωικτῇ, ἀπήντησε πρὸς τὸν Τουρζῆ :

— Σὰς βεβαιῶ, κύριε Τουρζῆ, δὲν σᾶς ἀποκρύπτω τίποτε.

(ἀκολουθεῖ)